

PER QUÈ HI HA ARBRES QUE CONSERVEN LES FULLES A L'HIVERN

Això diu que fa molt de temps hi havia un bosc frondós que es preparava per a rebre l'hivern. Feia molt de fred i els ocells migratoris ja se n'havien anat cap al sud, on es quedarien fins a la primavera. Un pardalet de colors, però, s'havia quedat arrere: tenia una ala trencada i a penes podia volar. Estava molt preocupat. Va mirar al voltant en cerca d'un lloc on refugiar-se i, en veure els bells arbres del gran bosc, va pensar: "Potser els arbres m'acolliran durant l'hivern".

Va arribar al límit del bosc. El primer arbre que va trobar era un àlber majestuós de fulles platejades.

—Àlber preciós, que no em deixaries viure entre les teues branques fins que torne el bon temps?

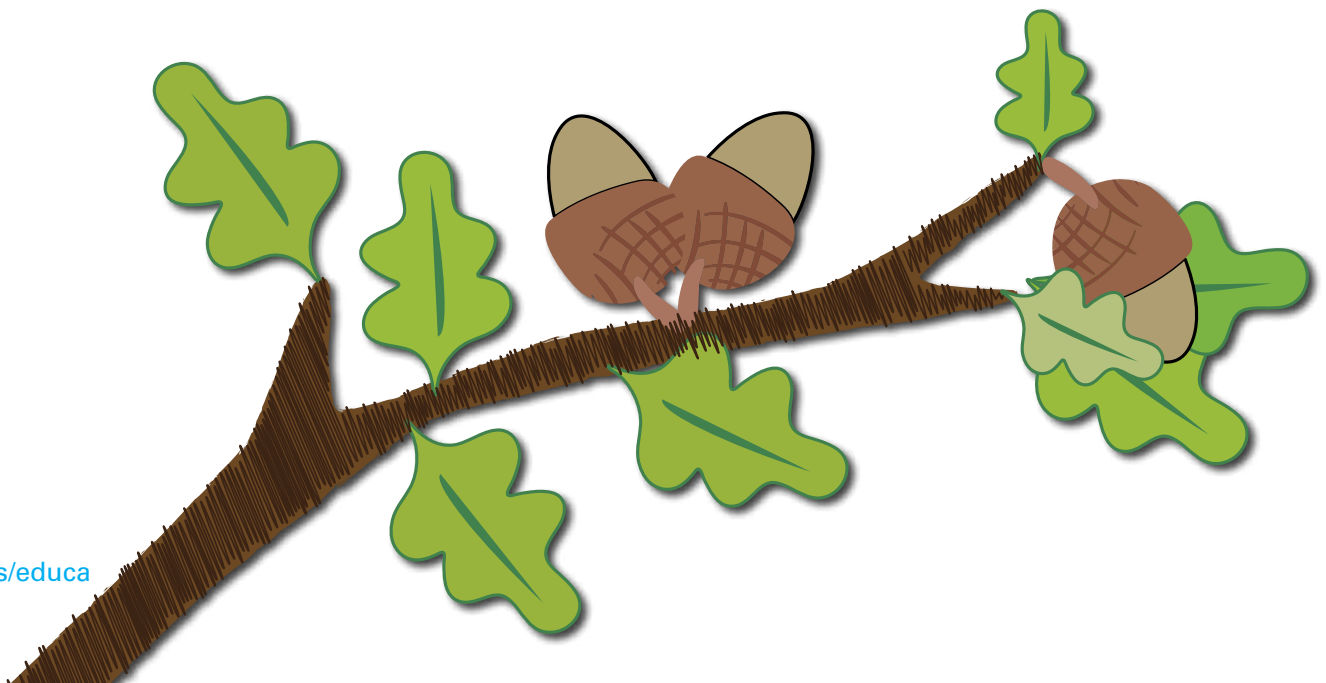
—I ara! No digues destrellatades! Prou faena tinc amb vigilar les branques. Au, fuig!

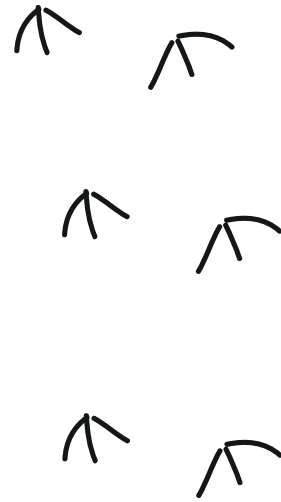

El pobre animalet, aletejant com podia, ací caic i allà m'alce, va arribar a l'arbre següent. Era un roure gran i exuberant.

—Roure, bon roure, que no em deixaries viure entre les teues branques fins que torne el bon temps?

—Veges tu, la pregunta que em fas! Si et deixe viure entre les meues branques em picotejaràs totes les bellotes. Au, vés a escampar el poll!

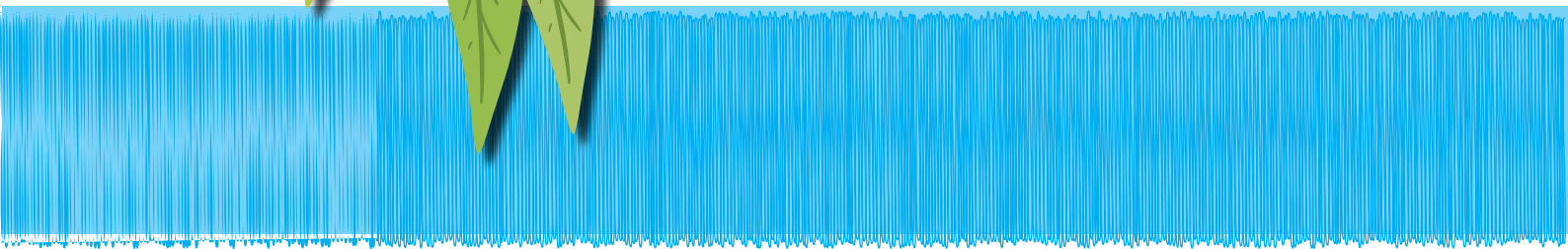

Saltironant entremig de l'herba i les fulles, perquè l'ala li feia molt de mal, el moixó va arribar a un gran salze que creixia vora el riu.

–Salze magnífic, que no em deixaries viure entre les teues branques fins que torne el bon temps?

–Ai, no, de cap manera! No acull mai desconeguts. Tira, tira i no em destorbes!

El pardalet ja no sabia a qui recórrer i va començar a plorar. I en això, l'avet el va veure i li va dir:

–I ara què penses fer, ocellet?

–No ho sé; els arbres no em volen acollir i, com que tinc l'ala trencada, no puc volar lluny.

–Vine a les meues branques. Pots triar la que t'agrada més; mira, em pareix que en esta banda s'hi està més calentet.

–Moltes gràcies, però m'hi podré quedar tot l'hivern?

–És clar que sí! Així em faràs companyia.

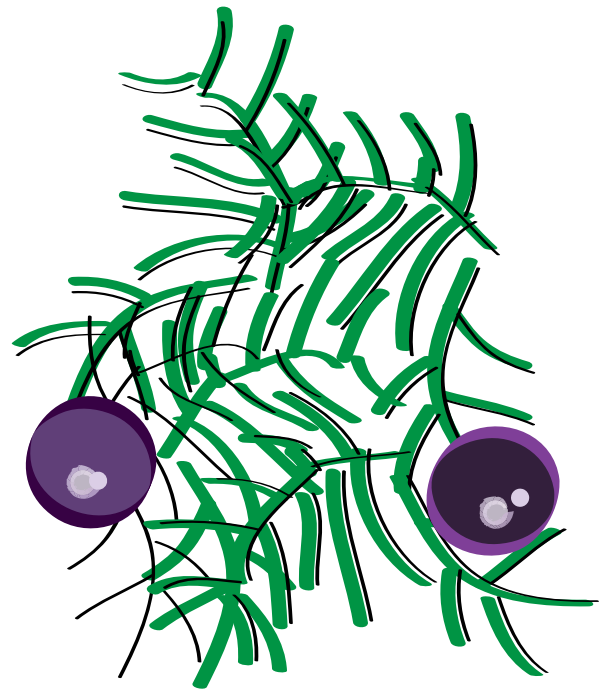
El pi, que s'alçava a poca distància del seu cosí,
l'avet, quan va veure el pardal que feia saltirons i
voleiava tot content sobre les branques de l'avet, li
va dir:

—Escolta, pardalet, les meues branques no són
frondoses, però puc protegir l'avet del vent, perquè
sóc gran i fort.

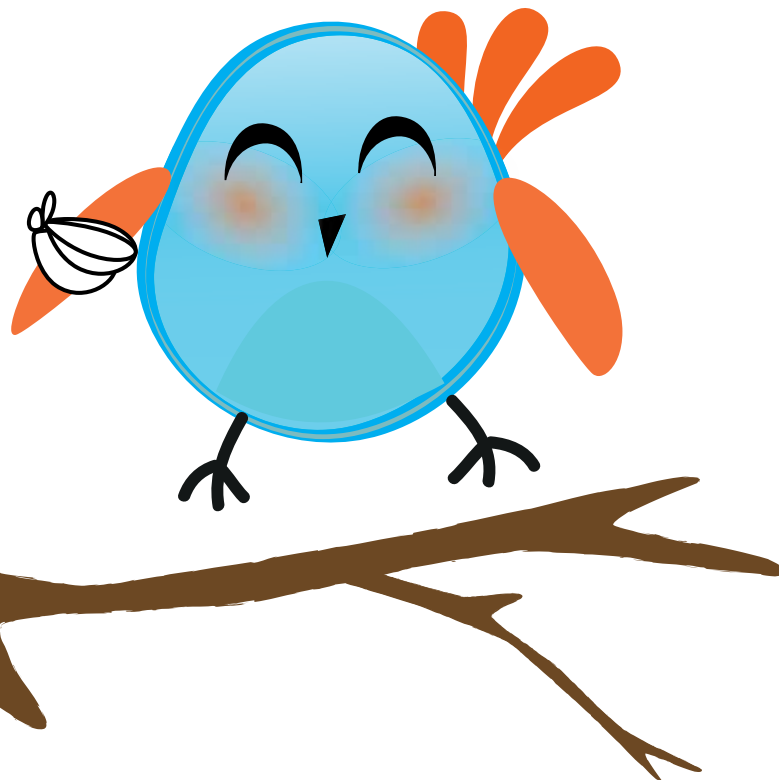

Quan el ginebre se'n va assabentar,
també volgué ajudar-los:

—Sóc baixet i les meues branques no
són còmodes per als moixons, però tinc
moltes baies que pots menjar durant
tot l'hivern— va dir. Les seues branques
estaven cobertes d'unes baies negres i
sucoses, i les baies del ginebre són un
gran aliment per als ocells.

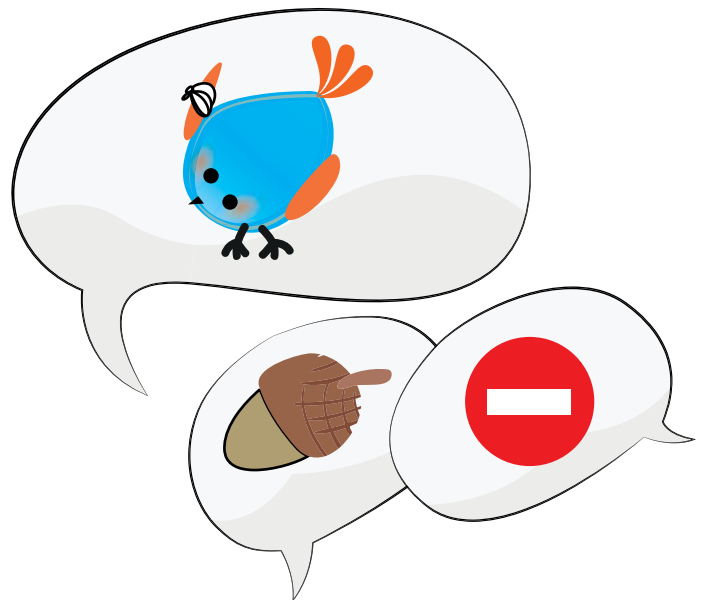
El moixó estava molt content a la nova casa, tan calenteta i ben
arrecerada, i cada dia es menjava unes quantes baies del ginebre.

Els altres tres arbres es van quedar enraonant en un racó del bosc:

- Jo no hauria acollit un ocell que no conec - va dir l'àlber.
- Jo no m'hauria arriscat a perdre les meues bellotes - va dir el roure.
- No m'agraden els estranys - va dir el salze.

I tots tres van mirar de reüll l'ocell i els nous amics.

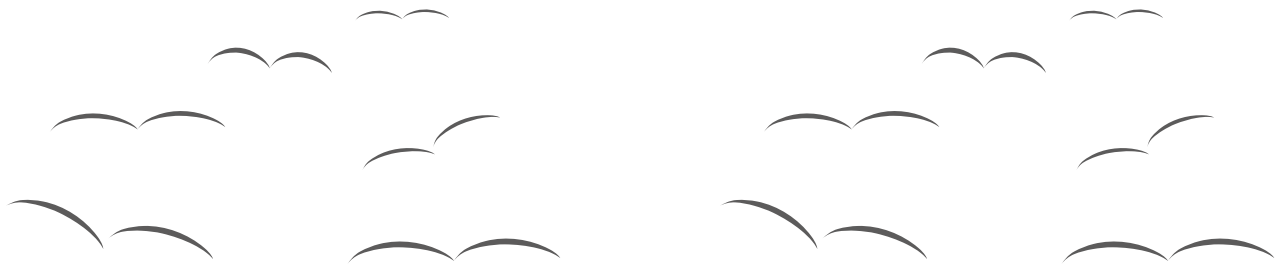

Aquella nit el vent del nord va passar pel bosc. El vent del nord era molt fred: bufava sobre els arbres amb un alé fort i gelat. I cada fulla que tocava queia a terra. Volia tocar totes les fulles, perquè al vent del nord li agrada fer volar les fulles i veure els arbres nus.

—Pare, puc jugar amb tots els arbres? —va preguntar el vent del nord a son pare, el rei de la gebrada.

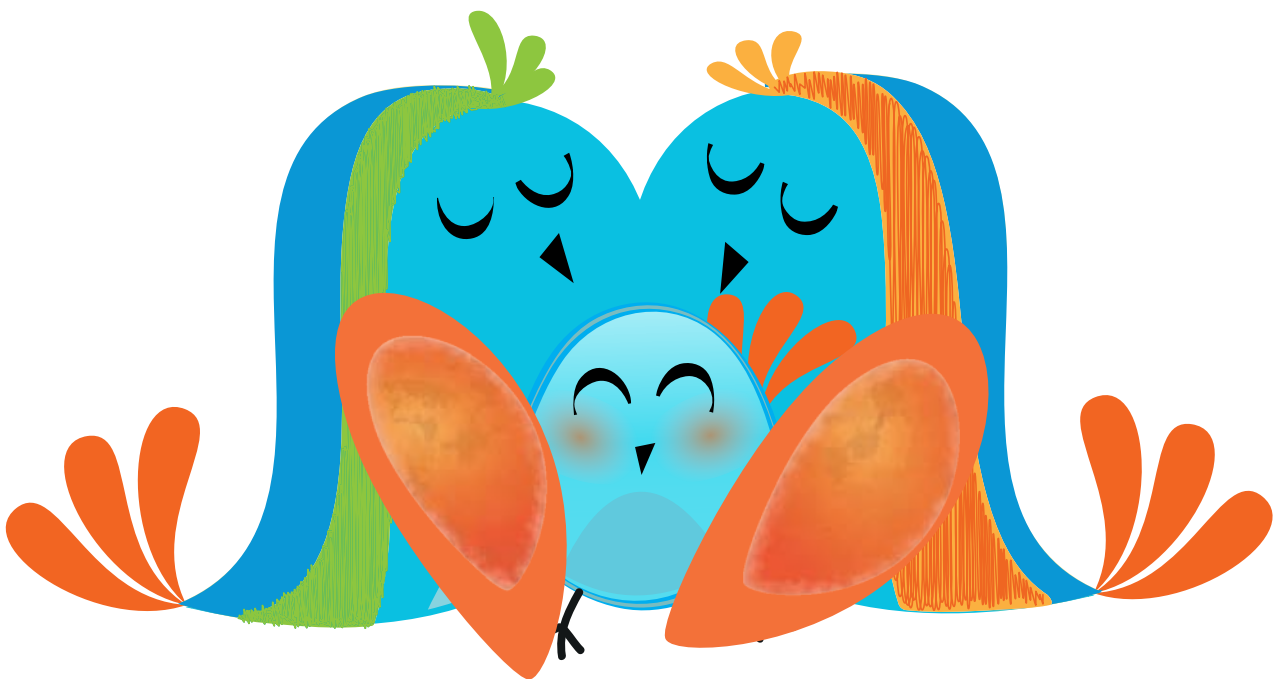
—No —va dir el rei—, els arbres que s'han portat bé amb el moixó poden conservar les fulles.

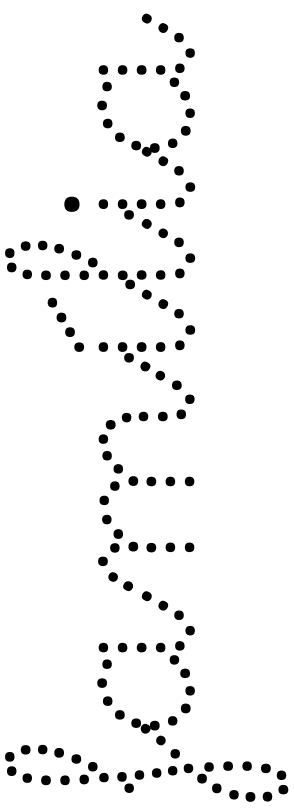

I el vent del nord els va deixar en pau: el pi,
l'avet i el ginebre pogueren protegir el pardalet
i en van tindre cura fins que a la primavera va
tornar la seua família. Van conservar les fulles
tot l'hivern fins que van brotar les noves. I,
d'aleshores ençà, sempre ha sigut així.

Fi

Edició:
UNICEF Comitè Espanyol, 2016
www.unicef.es/educa

Els materials educatius, recursos i activitats sobre drets d'infància, desenvolupament sostenible i ciutadania global formen part del treball en Educació en drets i ciutadania global d'UNICEF Comitè Espanyol, que anteriorment han estat publicats sota la marca Enredate i al web www.enredate.org. Els judicis i opinions expressats no representen necessàriament el punt de vista d'UNICEF.

UNICEF promou els drets i el benestar de tots els infants en tot allò que fem. Amb els nostres aliats, treballem a 190 països i territoris per transformar aquest compromís en accions pràctiques, centrant els nostres esforços en arribar especialment als nens i nens més vulnerables i exclosos per a benefici de tots els infants, siguin on siguin.

cooperación
española

Aquesta publicació forma part d'un projecte finançat per l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional per al Desenvolupament (AECID). El contingut d'aquesta publicació no reflecteix necessàriament l'opinió d'AECID.

Aquesta publicació ha estat creada sota una llicència Creative Commons Atribució- NoComercial- SinDerivar 4.0 Internacional, excepte per aquells continguts en el què es defineix un altre tipus de llicència.